

Toinen luku Melvin selviytyi pian koulun alueelle törmättyään useaan ihmiseen jotka tunnisti paremmin kuin hyvin. Kaikki niistä nuorista olivat kiertäneet hänet mahdollisimman kaukaa ja hyvä niin, sillä tuo päivä ei ollut kaikkein paras tehdä hänen kanssaan minkäänlaista tuttavuutta. Melvin oli vihainen, kiitos äitinsä Edithin. Poika yritti kyllä edes hieman pitää naisesta huolta, muttei aikonut auttaa yhtään enempää ennen kuin nainen vain antaisi suostumuksensa pojan elämälle paholaisen alaisena. Mutta niinkään ei tulisi hyvin todennäköisesti tapahtumaan, koska äitinsä oli nykyään liian paljon vastaan pahoja asioita. Normaalisti Edith olisi käskennyt Melviniä jäämään kotiin, olisi yrittänyt vieroittaa häntä paholaisesta, mutta nykyään nainen ei olisi pystynyt siihen. Nainen oli liian väsynyt ja nälissään voidakseen huolehtia Melvinistä yhtään sen enempää kuin tuonakin aamuna oli yrittänyt. Jossain syvällä sisimmässään Melvin oli pahoillaan siitä, mikä oli, muttei hän tiennyt sitä. Se oli liian kaukana sisällä hänen ajatuksissaan, ettei hän saanut sitä kiinni. Toki hän olisi voinut rauhoittua ja kaivaa sen esille, jos olisi vain tahtonut. Tahto oli yllättävän voimakas asia, eikä ilman sitä pystynyt mihinkään. Eikä Melvinillä ollut omaa tahtoa, Luciferin tahto oli hänen tahtonsa. Eikä Lucifer tahtonut pojan auttavan ketään muuta kuin häntä itseään ja sopimus oli sopimus. Ja sopimukset, joissa oli kyse sielusta, pätivät vielä pidempään ja voimakkaammin. Melvin käveli ystäviensä luokse, jotka olivat kerääntyneet yhden koulun oven luokse. Eivät nuo nuoret oikeastaan olleet hänen ystäviään, ei hänellä ollut nimenomaisia ystäviä, hän vain sattui viihtymään heidän kanssaan hieman enemmän kuin muiden ihmisten kanssa. Ja se oli jo paljon, Melvin kun ei tunnetusti välittänyt kenenkään tunteista, ei edes omistaan. Hän ei osannut tuntea iloa, ei rakkautta tai edes pienintä mahdollista välittämisen muotoa. Ne tunteet hän oli luovuttanut sille edelliselle itselleen, joka oli ollut ennen Luciferin saapumista uudelleen ja hänen mielensä viemistä mukanaan. Tummahiuksinen tyytyi nyökyttämään kevyesti päätään tervehdykseksi muille, mutta jätti muodollisuudet siihen. Hän tuskin koskaan sanoi huomenta, päivää tai iltaa, eikä toivottanut hyvää yötäkään. Ja hänen ystäviksi luullut nuoret olivat tottuneet siihen, eivätkä enää valittaneet hänen vähäpuheliaisuudestaan kuten aluksi. "Melvin, mitä sulla on ensimmäisenä? Pitäisi olla kaksoistunti, mulla on ainakin psykologiaa ja Maxilla pitäisi olla jotain matemaattista", Liam sanoi ja katsahti nopeasti Maxiin, joka nyökkäsi hyväksyen. Jokaisen kahden kuukauden mittaisen jakson jälkeen alkoi uusi jakso koulussa, jolloin aineita ja ryhmiä sekoiteltiin, joten koskaan uuden jakson alkaessa ei voinut olla täysin varma keitä omassa ryhmässään olisi. Joskus oli käynyt niin, ettei Melvinin ryhmässä ollut ketään jota hän olisi sietänyt, joten hän joutui harmillisesti tuhoamaan heidän mukavuuttaan sanoillaan, jotka saivat heidät siirtymään lähemmäs Helvettiin joutumista, kuin Taivaan porteille pääsemistä. "Psykologiaa", Melvin totesi vakavana ja siirsi tummien silmiensä katseen suoraan Liamin silmiin, katsoen niitä intensiivisesti, voimakkaasti. Hän olisi helposti pelkällä katseellaan saanut toisen kertomaan, mitä hän tunsi ja mitä ajatteli juuri nyt. Tai sitten hän olisi vain saanut jalat tutisemaan ja lopulta pettämään alta. Melvinin kykyihin kuului toisten ajatuksiin vaikuttaminen tuolla tavalla ja silmiin katsominen oli hänelle lähes sama asia, kuin jos hän kävisi vierailulla toisen mielessä. Ja hienointahan tuossa oli se, ettei hänen katsettaan voinut estää, Liamkin oli menettänyt toimintakykynsä ja tuijotti häntä takaisin. "Mutta siinä minä olen erittäin hyvä", Melvin jatkoi ja siirsi katseensa sitten takaisin maahan, kuullen kuinka Liamin hengitys palaili hitaasti normaalirytmiiin. "Saat aina parhaita numeroita siitä, en ole oikeastaan tavannut ketään joka saisi parempia numeroita kuin sinä", Shawn totesi ja sai Melvinin tuhahtamaan huvittuneesti. Hän katsoi hetken ystävänsä ja kohotti sitten toista kulmaansa aavistuksen verran ylemmäs. "Ja mistäköhän se voisikaan johtua?" "Mikä niin? Ai se, että olet siinä niin hyvä? En minä tiedä, voisit kertoa niksisi meille kaikille." "Ei ole mitään niksiä, olen vain hyvä

psykologiassa... Mutta ei, ei se. Vaan miksei kellään ole parempia numeroita kuin minulla? Koska minun numeroitani parempia ei voi olla, kolmea plussaa kun ei ole mahdollista saada." Kun kellot alkoivat soimaan, käveli poikajoukkio muiden opiskelijoiden seassa sisälle ja riisuivat kukin vuorollaan takkinsa naulakkoihin Melviniä lukuunottamatta. Hän piti nahkatakin päällään ja odotti toisia. Oikeasti hän odotti vain Liamia tulemaan hänen kanssaan tunnille, vaikka pääsisi yksin perille paljon nopeammin. Kun sinihiuksinen poika, Liam, oli valmis, Melvin lähti kävelemään kohti luokkatilaa jossa psykologiaa olisi kaksi seuraavaa tuntia. "Nähään välitunnilla", Liam huikkasi muille ja otti Melvinin parilla nopealla askeleella kiinni. "Kai tiedät, ettei opettajat katso hyvällä jos sulla on takki päällä kun menet tunnille?" Sinihiuksinen kysyi ja katsahti pidempään poikaan silmäkulmastaan. Melvin kohautti harteitaan ja nosti ilikurisen virneen kasvoilleen. "Ei voi mitään", hän vastasi ja tönäisi alemmalla luokka-asteella olevan tytön pois edestään, kuullen kuinka joku tuhahti hänelle, että pitäisi varoa vähän. Melvin pysähtyi ja kääntyi tyttöjen suuntaan silmät hieman sirrillään. "Kuka aukoi suutaan?" Poika kysyi ja kävi tyttöjä läpi katseellaan. Hän tiesi pari nimeltä, osan oli nähnyt vain vilaukselta ruokalassa tai välitunnilla, mutta loppuja hän ei ollut nähnyt kertaakaan. Ei ainakaan muistanut nähneensä. Eräs tyttö tuijotti häntä takaisin, kävi Melvinin katseellaan läpi päästä varpaisiin ja kohotti haastavasti toista kulmaansa. "Minä", sama tyttö vastasi ja laittoi kädet puuskaan, yhä haastava katse silmissään ja hieman vino hyymy huulillaan. Melvin kurtisti kulmiaan ja katseli toista hämmentyneenä. Monet eivät pistäneet hänelle vastaan, eikä hän ollut nähnyt tuota tyttöä ennen. Ehkä punahiuksinen oli uusi, eikä tiennyt kenelle kannatti puhua ja millä tavalla. "Ai sinä vai? Mistä johtuen?" Melvin kysyi ja purisi kätensä nyrkkiin takkinsa taskuissa. Tyttö ei näyttänyt edes värähtävän pojan uhkaavan olemuksen takia. "Tönäisit viatonta oppilasta ja minä puolustan niitä, jotka eivät pysty itse puolustamaan itseään", tyttö kertoi. "Marlene kiltti, lopeta jo. Anna olla, ei tuosta koidu mitään hyvää..." Eräs tyttö kuiskasi ja Melvin sai samalla selville hänelle suutaan aukoneen tytön nimen. Marlene oli ihan kaunis nimi, vaikkei poikaa miellyttänytkään. "Olen nyt pahoillani Marlene, mutta ystäväsi on ihan oikeassa, anna olla. Tästä syntyy vain ja ainoastaan ongelmia, jos vain kaikki menisimme omille tunneillemme ja-", Liam oli sanomassa, mutta keskeytti lauseensa Melvinin ja Marlenen vilkaistessa häneen murhaavasti, "okei, tehkää sitten mitä huvittaa. Melvin, meen tunnille, tuu perässä kun kerkeät." Melvin tuhahti ja katsoi sitten suoraan Marlenen silmiin intensiivisesti, aivan samalla taktiikalla kuin mitä hän oli käyttänyt Liamiinkin tuona samana aamuna. "Älä kuitenkaan auo päätäsi itseäsi isommalle henkilölle, varsinkaan sellaiselle jolla on selvästikin kolminkertainen lihasmassa sinuun verrattuna", Melvin sanoi tyyliä ja sai katseestaan vielä voimallisemman. "Pelkään sinua, ehkä vähän. Ja näytät pahalta, hyvällä tavalla siis. Olet hyvännäköinen, mutta sinusta tulee mieleen paha poika", Marlene kertoi ja vetäytyi sitten pienen askeleen taaksepäin kohottaen käden suunsa eteen hämmentyneenä. Hän katsoi tummahiuksiseen poikaan kauhistuneena ja pudisti päätään. "Sitähän minäkin, olen samaa mieltä kanssasi. Mutten pelkää itseäni, sinun niin taas sietää tehdä. Kipitäs nyt tunnillesi, ennenkuin lipsautat lisää henkilökohtaisia ajatuksiasi", Melvin sanoi ja vilautti nopeasti ilkeän hymyn, jossa hampaat välähtivät. "Löisitkö sinä siis tyttöä?" Kuului taas saman tytön susta kysymys. Marlene oli koonnut itsensä yllättävän nopeasti. Ja kysymykseen oli helppo vastata. "Sukupuolella ei ole väkivallan käytössä minulle mitään väliä", Melvin vastasi. Melvin oli varsin hyvillään suorituksestaan ja käveli luokkaan tyytyväisen näköisenä. Siellä oli jo lähes täyttä, mutta paikkoja löytyi. Liamin vieressä istui jo joku toinen, hyvästi hyvä paikka. "Melvin Webster, toivottavasti et tee tästä jaksosta samanlaista kuin edellisestä. Toivon todella, että hillitset itsesi, vaikkei minua haittaakaan jos joudut maksamaan uudesta pulpetista koululle", lehtori Marshall

sanoi ja katsoi lasiensa takaa tummaan pukeutuneeseen poikaan. "Voi Sherman, minulla oli sinua aivan yhtä paljon ikävä, ehkä enemmän", Melvin vastasi hymyillen niin teennäisen ystävällisesti kuin osasi. "Menet istumaan Diazin viereen, en kuuntele vastaväitteitä." Melvin lysähti turhaantuneena alas tuolilleen Oliverin vierelle ja siirsi reppunsa pöydänjalan viereen. "Opettajat tuntuvat laittavan meidät aina vierekkäin... Pitäisiköhän yrittää esittää kavereita, että saisimme jonkun muunkin välillä?" Oliver kysyi huvittuneena hymyillen ja vilkaisi nopeasti Melviniin, joka ei näyttänyt kuuntelevan häntä. Oliver ei edes yllättynyt ja paransi asentonsa niin, että katsoi kohti opettajaa vakavoituneena. "Hyvä jos pystyn edes esittämään, että sietäisin sinua." Kuullessaan vastauksen, Oliver käänsi päätään nähdäkseen tummahiuksisen paremmin. Pieni hymynpoikanen nousi vaaleahiuksisen huulille. "Vau, sinähän puhuit minulle", hän totesi vitsikkäänä ja tökkäsi toista sitten kyynärpäällä hellästi kylkeen. Hän tiesi leikkivänsä vaaralla, koska toista ei koskaan kiinnostanut jutella hänelle, eikä toiseen koskeminen ollut todellakaan järkevää. Melvin ynähti ja siirtyi hieman kauemmas penkkiinsä kanssa. "En antanut sinulle lupaa koskea minuun", hän sihahti. "Et niin, mutta koskin sinuun silti. Olen aika paha."